

gene til § 19, maa det maasse være mig tilladt nu at gjøre et Par mere almindelige Bemærkninger, hvad der tillige vil forstaae mig fra at tage Ordet ved adskillige af de senere Punkter. Da det vel kan antages, at denne Behandling snarest maa betragtes som et Udtryk for det Raad, eller hvad jeg skal kalde det, som Flertallet ønsker at give Ministeriet med Hensyn til den foreløbige Finantsloov, som forventes, saa kunde det jo maasse synes, som om Mindretallet havde mindre Ansvar til at deltage i denne Forhandling. Det vil jo saaledes erindres, at Mindretallet i Fjor ikke deltog i Finantsloovens Behandling her i Thinget; men jeg skal ogsaa minde om, at Finantslooven i Fjor kom paa en anden Maade herind, end det i Aar er Tilfældet. I Aar er den kommen til os paa sædvanlig konstitutionel Maade. Naar Mindretallet derfor nu deltager i Forhandlingerne, saa tilkjendegive vi derved, at vi ønske hurtigt muligt at komme ind i regelmæssige Forhold og faae en regelmæssig Finantsloov paa den Maade, det er flet i gamle Dage. Det er Betydningen af vor Deltagelse i Forhandlingerne. Der kunde jo ellers nok være Udskilligt at bemærke til den Maade hvorpaa Flertallet dels i sine almindelige Udtalelser, dels ved de stillede Vædringsforslag paa forskjellige Steder har udtrykt sin Kjærlighed til Freden, idet det jo nemlig ser ud, som om det siger som saa: Lad os kun raade Ministeriet til eller foreslaa det høie Ministerium at tage temmelig store Udgifter; thi det er jo muligt, at vi senere komme ind i regelmæssige Tilstande, og da vil det rimeligvis ikke gaa saa slat til. Det kunde jo nok siges at være en noget eiendommelig Maade at yttre sin Kjærlighed til Freden paa netop at ville tage saa meget i Aar, da Ministeriet jo efter Alt hvad man kan skjønne, vil faae frie Hænder over Finantslooven, eller i hvert Fald mene sig berettiget til at have frie Hænder. Der kunde være Udskilligt at sige til det, men jeg ønsker ikke at gjøre Striden mere bitter, end den behøver at blive, og jeg skal derfor ikke komme videre ind paa det. Jeg har heller ikke saa stor Nys til at komme ind paa Theorien, men naar det ærede Flertal bemærker, at der er nægtet Bevillinger til bestaaende Love, saa har jo Mindretallet allerede gjort opmærksom paa, at efter dets Opfattelse er der ikke nægtet Bevillinger til bestaaende Love. Hvis der derimod ved bestaaende Love skal fortaas foreløbig bestaaende Love, saa er dette „foreløbig“ en Indskrænkning, som de Herrer vide, og disse foreløbige Love vilde ikke bestaa, naar Alt gik i sin gamle Gænge, thi

der er i alt Fald for mig ikke Tvivl om, at de Love kun ere bestaaende, fordi dette Thing vedbliver at lade dem hvile. Dersom de oversendes til det andet Thing, dersom Grundlovens § 25 i den Henseende stete Fyldest, saaledes at de bleve afstemte i begge Thingene, da er det min Overtydning, at de ikke ville være hverken foreløbig bestaaende Love eller endnu mindre bestaaende Love. Dette altsaa, at de foreløbige Love bestaa, sker kun ved denne eiendommelige Fremgangsmaade, og jeg kan dog ikke nægte, at det vilde være en noget eiendommelig Grundloov, vi have her i Landet, dersom den var saaledes bestaaende, at Ministeriet, naar det ikke kunde faae de Love, det ønskede, saa kunde sende Rigsdagen hjem for at udstede dem foreløbig for bag efter at føre dem ind paa Bevillingslove, og at i saa Fald Rigsdagen skulde have en ligefrem Bevillingspligt og altsaa derved give dem sin endelige Stadfæstelse. Det vilde være en noget eiendommelig Grundloov, vi havde her i Landet, naar det var saaledes, at et Ministerium, naar det ikke kunde faae Noget igjennem paa sædvanlig Maade med Rigsdagen, da udstedte Lovene som foreløbige og bagefter gjorde det til en Pligt for Rigsdagen at bevillige Midlerne dertil. Jeg føler mig forvisset om, at saadan er Grundloven i Virkeligheden ikke, og derfor, naar dette Thing havde oversendt de foreløbige Love, der kun hvile som Forslag her og kun ere Forslag i deres Forhold til Thingene, saa vare de ikke bleven foreløbig bestaaende. Men forøvrigt skal jeg, ligesom jeg udtalte til Iste Behandling, bemærke, at det er jo ingeninde erkjendt fra begge Rigsdagens Afdelinger, at der foreligger en Bevillingspligt selv overfor bestaaende Love, til paa Finantslooven at give de Penge, der ere hjemlede ved særlig Lov. Finantslooven er den øverste Lov, og den kan sætte særlige Love ud af Kraft, det er jo Theorien paa den ene Side, men jeg siger ikke at det er en Theori, som vi skulle stræbe efter at udføre i Praxis; Theorien paa den anden Side er jo som bekjendt, at lige overfor alle bestaaende Love har man en ubetinget Bevillingspligt. Men denne Bevillingspligt er ikke anerkjendt, og er den ingeninde bleven anerkjendt af Rigsdagen som saadan overfor bestaaende Love, saa er den endnu mindre anerkjendt overfor Forslag; thi Udgifterne til disse sidste kunne jo høiest kun have deres Berettigelse paa § 28, saaledes som det ogsaa vil ses af flere Bevillinger, der staa paa § 28, til hvilke der foreligger Forslag. Der staar jo en hel Række Forslag paa § 28. — Dermed har jeg udtalt min og Mindre-